

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De custodia castitatis. 5

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

nobis Sponsus de caelestibus. Et vos Christi Virgines, ferte lampades iam ardentes, oleum simul deferentes. Ecce ianua patet, quæ parata sunt, intrent. Intremus, intremus per portas, quas aperuit Dominus, ut cum omnibus Sanctis mereamur illum benedicere & laudare in secula seculorum. Amen. Matth. 25.

SERMO V.

De custodia castitatis.

I. Sermone præcedenti, in laudem castitatis quædam diximus, sperantes quod hæc virtus multorum erit grata cordibus, quæ iure nil in se habet offensionis. Et si sunt, qui offenduntur: suæ potius hoc obscenitati, non eius sanctitati imputent: nam castitas velut quidam carbunculus, in sanctorum vita semper emicuit. Confidimus igitur, quod tanto charius amplexabitur ab omnibus, quanto splendidior effecta videtur sacrarum laudum præconijs. Alta profectò laus eius, quæ non ex hominibus sed à Deo procedit, & Sanctorum abundantius declaratur exemplis. Præcesserunt nos multi continentia armis amicti, & fuso sanguine proprio reliquerunt, quid sit agendum nobis de corpore nostro; quia sanctitati, non corruptioni nos optant famulari. Concurrunt etiam hodie sacratissima vtriusque sexus multitudo, ad regales nuptias filij Dei, optans pro illecebris carnis adimpleri Spiritus sancti fructibus, qui sunt, pax, patientia, modestia, continentia, castitas. Et quia tam excellentis est dignitatis, non est mirum, si tepidi in eius deprehendamus laudibus; cum ipsa locum habeat celsiorem, & materiam loquendi ministret copiosam magis peritis. Silere tamen de illa non oportet omni modo, quam tam necessariam nobis agnoscimus: sine qua, nec sanctitatis perfectionem valemus assequi; pro qua in Sanctorum omnium remuneratione, translato laboris onere, in perpetuum beari non dubitamus. Perscrutemur ergo diligentissimè qualiter servari possit castitas, quibus etiam iuvari remedijs debeat incontinens animus. Ad virtutem quippe castitatis absque labore & certamine non pervenitur; sine timore Dei & sui custodia, nulli in ea perseverare donatur.

2. Grandis quædam custodia, ad conservationem perseverantiamque castitatis, est utique instituenda devotis; ne videlicet loqui, audire, legere, aut talia intueri velit affectio carnis, unde postea generari queat aliqua occasio tentationis. Verum hi, qui Spiritu sancto irrorante, ab æstibus carnis aliquantulum temperati sunt, & magno iam castitatis munere præcincti videntur, si foris adhuc per sensuum custodiam se non muniunt, periculo rursus & casui appropinquant. Foris enim per

sensus

sensus hauritur, vnde mens casta deturpari, & delectationum for-
didarum veneno, ad mortem nonnumquam solet infici.

3. Dehinc valdè est necessarium, cordis cubile sollicitibus ob-
strui; ne visa aut audita prius phantasmata irruant; ne illa, quæ
videbantur obliuioni tradita, propter hominis incuriam reuer-
tantur, & pacem cum tranquillitate conscientia de corde tollant,
sicque de castitatis beatitudine cogitare prohibeant. Cæcatur
protinus mens pura, si sollicitudinè intimam cum disciplina cor-
poralium sensuum amiserit, & quæ gaudio perfundi poterat, in-
dubitanter amaritudini & dolori admiscetur. Quid mirandum, si
tradatur ludibrio diaboli, quæ pratermisit fidelissimum pactum
immortalis Sponsi? Auertat benignissimus Saluator Christus,
talem iudicij sententiam à cordibus nostris; sed dignetur potius
conferre vberiore spiritus sui gratiam, qua intus sanctificari &
confirmari, aduersus carnis bella mereamur. Flagitemus ab ipso
remedia salutaria, quibus concupiscentiæ fomes sopiatur, & ca-
stitatis augeatur refrigerium, vt simus sanctificationis templum,
& sicut decet Sanctos, immaculati perseueremus cum Christo,
quemadmodum Propheta in Psalmo loquitur: *Domum tuam de-
cet sanctitudo in longitudine dierum.*

Psal. 92.

Otium &
deliciæ
pædones
castitatis.

Ecli. 24.

4. Valet maximè ad castimoniam decus promerendum sobrie-
tatis virtus, quæ deliciores respuit cibos, & potum effluentem
refecat: vigilijs sacris atque ieiunijs cõprimere carnis lasciuam
suadet, laborare prædicat, occupari semper in Dei opere adhor-
tatur, quia otium & deliciæ, pædones sunt castitatis. Beatissima
verò castitas, totius gratiæ & sanctitatis amatrix, sapienter qui-
dem admonet renuntiare terrenis affectibus: ne cælestibus frau-
demur muneribus, & ne sanctorum consortijs simus indigni, ita
inquit: *Ego mater pulchra dilectionis, & timoris, & magnitudinis,
& sancta spei. Transite ad me omnes, qui concupiscitis me, & à gene-
rationibus meis adimplemini. Qualis ipsa est, tales fieri & alios desi-
derat. Nam ipsa liberrima existit, & nulla peccatorum contagio-
ne violata, manet in innocentia vitæ. Nullis carnalibus resolu-
tur æstibus, refugit brutorum subdi actibus, & sulphureis consu-
mi flammis contremiscit, propter creatoris sui reuerentiam. In-
genua (inquit) sum, & speciosissima in genere meo, vt omnis a-
ctio, vox, & sermo, index pudicitia protestatur. Ideo obscœnis
nimium dedignor circumueniri negocijs, solis delector sinceris
& probis sodalibus interesse. Vox etenim mea in Canticis est:
*Fulcite me floribus, stipate me malis; quia solias conditoris amore lan-
gueo.* Talibus incitamentis, ex Spiritus sancti vnctione fluenti-
bus, confortatur castitatis amator, ac contra immisionem sata-
næ & concupiscentiæ motum fit constans bellator.*

Cant. 2.

5. Hic

5. Hic non pugnatur armis aut ferro, sed patientia, oratione, & humilitate: nam ita subiugatur facilius omnis motus libidinis. Donum enim Dei est, & misericordia in electis illius, posse corruptibilis carnis concupiscentiam compescere; ignem quoque in sinu proprio ferre, nec tamen prævalere aduersus mentem. Verissimæ gratiæ Dei est hoc priuilegium, & nullius hominis meritum. Merito ergo Moyses famulus Domini miratus est, quare rubus ardebat, & non comburebatur, atque ait: *Vadam, & videbo visionem hanc grandem.* Quis ex nobis est, quem stupor non apprehendat, quomodo in carne fragili, in vase fictili fieri possit, ut homo carnali grauatus pruritu, frequenti vexatus tentationum impulsu, nunquam præstet voluptuose cogitationi consensum? O quàm mirabilis Deus in Sanctis suis, qui talem virtutem & fortitudinem contulit seruis suis, benedictus in æternum Deus. Opus namque magnæ fortitudinis est, talem in seipso experiri rebellionem, & continuò per gratiam Dei de se conari habere victoriam.

Exod. 3.

6. Ut verò certior sit hæc victoria, fuga est assumenda; his tanto magis, qui infirmiores se cognoscunt. Nec imputandum inertiam hominis & pusillanimitati talis occultatio, cum utique magnanimus dicendus sit, qui festinus effugerit, & cautiùs ignes lubricos declinando deuicerit. Hoc in Ioseph patriarcha castissimo adolescente factum legimus, cum impudens femina oculos in lucidissimum pudicitiam speculum iniecisset: quia fugit Ioseph, & exiit foras. Multum itaque circumspectus, & pavidus esse debet, qui in carne fragili beatiùs castiusque viuere disposuit. Paueat, & se custodiat omnis iuuenilis animus; quoniam magnæ insidiæ & multa pericula consurgere aduersus eum consueverunt. Incerta victoria, & molestiora probantur certamina.

Fuga con-
ducit ad
custodiam
castitatis.

Gen. 39.

7. Nulla ætas, nullus quoque sexus libertatem sibi castitatis audeat polliceri. Cogitandus est frequenter Sansonis sanctificati hominis lamentabilis laqueus; qui cum funibus & catenis vinciri non posset, vnius mulieris blandimento superatus est, & hostibus traditus. Qui statim eruerunt oculos eius, & vinctum perduxerunt in ciuitatem suam; quia mens carnis dissoluta blanditiis, potestati traditur diabolicæ ad illudendum; ac illi per suggestionem cupiditatum & voluptatum sæcularium, eius spiritua-lem euertunt intentionem; cordis scilicet oculum, & vinctum ad sæculum pertrahunt, aut (quod desperatius est) Tartari tandem claustris mancipant. Dolcamus, & timore solliciti de nostra infirmitate nunquam erigamur; quando sanctus Dauid rex & propheta Dei deiectus est voluptate carnis: & qui terrena mente pura sæpissimè calcabat, flebiliter (ut dicimus) ad illicita opera quando-

Judic. 16.

Samson
captiuus,
vinctus &
excepatus
quid si-
gnificet.

2. Reg. 11.

2. Reg. 15.

1. Reg. 12.

3. Reg. 11.

6. 16.

Matth. 20.

quandoque cecidit. Pro qua enormitate criminis, aduersa illi multiplicia suscitauit omnipotens Deus, iuste puniens hoc grande facinus, ad terrorem cuiuslibet prauaricatoris. Sapientissimi quoque Salomonis lapsus profundius intueamur, ampliusque diuinum metuamus iudicium, quod talis ac tantus vir (de quo legitur, quod Dominus dilexit eum, & appellatus sit amabilis Domini, & quia fecit illum excelsum præ omnibus regibus Israel) ad hanc corruit mentis insaniam, ut idola adoraret, quia mulieres euerterunt sensum eius. Quis igitur non pertimescat de se, etiam si fuerit iam castus & sanctus in operibus suis, audiens viros tam fortes & illustres cecidisse? Idcirco nemo se fiducia non bona erigat, quamdiu eum grauat corruptibilis huius vitæ incertitudo; sed tanto magis se humiliet & deprimat, quia qualis illum tentatio apprehendere possit, ignorat; & quis eius finis sit, præscire non valet. *Multi enim sunt vocati: pauci uero electi.* Adhibenda est ergo cautio magna, pro perseverantia & custodia castitatis; ne unquam calido tentatori, foris aut intus, pateat vel minimus accessus.

8. Nullus tamen quamuis imbecillis frangatur laboribus aliquibus, aut tentationibus perturbetur; sed meminerit, quod tanto illi erit corona preciosior, quanto fuerit in resistendo conflictus maior. Neque videri posset, cur castitatis victoria haberetur meritis maior, & laude sanctorum insignior, si non grauioribus ac tantis probaretur tentationum incursum. Lætificare ergo nos debet, illa beatissima felicitatis æternæ repromissio: & erigere ad laborem certaminis, spes coronæ immarcescibilis; qua laureatæ letantur sanctorum animæ cum Christo sine fine, pro leuissimis laboribus. Ad quam nos exules perducere dignetur Iesus Christus, spes & corona sanctorum omnium, qui cum Patre & Spiritu sancto regnat Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

S E R M O VI.

Contra carnalia tentamenta.

1. **D**E re quidem necessaria & utili sapius tractare, nec superfluum putari debet, nec infructuosum. Quid ita necessariū, quid tam utile saluti omnium, sicut mortiferis mederi passionibus animarum? Nil itaque sic morbidum, sic contagiosum inuenitur in homine; sicuti concupiscentia carnalis & indomita libido, quæ totam corrumpit animæ pulchritudinem. Supra namque pauca de laudibus castitatis egimus; deinde subsequenti sermone de eius obseruatione nonnulla remedia protulimus: restat ergo nunc adhibere aliquod salutiferum cauterium: ut qui neque decore